

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 Rs 501198 26 Rs
Tuzla, 11.06.2026. godine**

Općinski sud u Tuzli, sudija Šejla Čatić, u pravnoj stvari tužiteljice Z. Š., udova O., iz T., ..., koju zastupa punomoćnik Sanja Todorović, advokat iz Tuzle, Tuzlanske brigade 44, protiv tuženog Rudnik uglja "Kreka" d.o.o. Tuzla, Mije Keroševića Guje br. 1, kojeg zastupa punomoćnik Anesa Bajrić, advokat iz Tuzle, I inženjerijske brigade, radi potraživanja iz radnog odnosa, v.sp. 900,00 KM, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave zaključene dana 09.06.2026. godine u prisustvu punomoćnika stranaka, dana 11.06.2026. godine donio je

P R E S U D U

Obavezuje se tuženi da Federalnom zavodu za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, KAS Tuzla, na ime tužiteljice Z. Š., koja je pravni sljednik iza Z. O. iz K., uplati zakonom propisane doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje u iznosu od 1.405,58 KM i to za period od 01.01.2004. godine do 28.02.2006. godine kao i da joj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od .075,20 KM a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu u kojem traži da se obaveže tuženi da Federalnom zavodu za penzijsko i invalidsko osiguranje u ime tužiteljice na ime doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje izvrši uplatu doprinosa za PIO za period od 01.01.2001. do 31.12.2003. godine.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica je putem punomoćnika dana 09.02.2026. godine podnijela tužbu ovom sudu protiv tuženog, radi potraživanja iz radnog odnosa. U tužbi navodi da je bila u radnom odnosu kod tuženog do 28.02.2016. godine, kada joj je prestao radni odnos zbog ispunjavanja uslova za sticanje prava na starosnu penziju, a navodi se i da je u periodu od 01.0.2001. godine, pa do 28.02.2006. godine radila kod tuženog na radnom mjestu u Pogonu Dubrave kao i druge poslove. Tvrdi da je tuženi za svaki mjesec u utuženom periodu donosio odluke o isplati toplog obroka uz obrazloženje da se izvršeni obračun plaće za dati mjesec umanjuje za dati iznos toplog obroka, vodeći računa o visini najniže plaće po Pravilniku o platama i drugim primanjima zaposlenika, koji služi za obračun poreza i doprinosa na plaću i iz plaće, pa je tim obračunom tuženi umanjio osnovicu za uplatu doprinosa za PIO, zatim da je tuženi u periodu od 01.03.2001. godine do 28.02.2006. godine obračunavao doprinose za PIO/MIO tako što je umanjivao osnovicu za obračun istih za takozvanu negativnu korekciju koju je isplaćivao kao topli obrok. Prilikom obračuna mjesečnih plaća u spornom periodu tuženi je na osnovu donesenih odluka za svaki mjesec sačinjavao dva obračuna plaće i to obračun u kojem je obračun plaće iskazivan u umanjenom iznosu, a razlika do

zarađene plaće iskazana kao isplata toplog obroka u novcu te je na tako umanjeni iznos plaće vršen obračun doprinosa na plaću i iz plaće za PIO, zbog kojeg načina obračuna plaće je tuženi tužitelju, kao i svim zaposlenicima, uplaćivao manje iznose na ime doprinosa za PIO, pa je tužitelj ostvario i manju penziju i to u mjesečnom iznosu od oko 30,00 KM.

Slijedom navedenog tužiteljica je predložila da sud donese presudu kojom će obavezati tuženog da FZ PIO KAS Tuzla na ime tužitelja uplati razliku zakonom propisanih doprinosa u iznosu od 900,00 KM za period od 01.03.2001. do 28.02.2006. godine, na obračunate plaće kao i da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka.

Na ročište za glavnu raspravu tužiteljica nije pristupila pa je doneseno rješenje da se tužba smatra povučenom od 25.05.2026., a povodom prijedloga za povrat u prijašnje stanje, kojem se tuženi nije protivio, isti je usvojen rješenjem ovog suda od 09.06.2026. i rješenje suda od 25.05.2026. stavljeno van snage a predmet vraćen u fazu glavne rasprave. Ovo imajući u vidu da je sud našao opravdanim prijedlog za povrat. Naime, propust punomoćnika tužiteljice da pristupi na raspravu uslijedio je usljed ujeda psa, a koji pas je napao kćerku punomoćnika pa je bilo neophodno da se ista javi ljekaru.

Tužiteljica tokom postupka ostaje kod navoda iz tužbe, s tim da vrši ispravku perioda tako da umjesto „za period 01.03.2001.“ treba da stoji „od 01.01.2001.“, te navodi da je ista ustvari udovica iza ranijeg zaposlenika tuženog, a sada preminulog, Z. O. koja je korisnik porodične penzije pa nalazi osnov za podnošenje tužbe. Tužbu preinačava nakon provedenog vještačenja i traži da se tuženi obaveže da tužitelju uplati zakonom propisane doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje u ukupnom iznosu od 1.405,58 KM, za period od 01.01.2004. godine do 28.02.2006. godine a koju preinaku je sud dozvolio u skladu sa članom 57 stav 4 Zakona o parničnom postupku FBiH (Sl. novine FBiH 53/03, 73/05, 19/06, 98/15-ZPP). Ista je povukla tužbu za period od 01.01.2001. do 31.12.2003. godine ali se tuženi protivio povlačenju, zbog čega je sud u ovom dijelu meritorno odlučivao.

Tuženi je dana 11.03.2025. godine dostavio odgovor na tužbu u kojem osporava tužbeni zahtjev navodeći da je tuženi u skladu sa svojim odlukama u pogledu obračuna plaća za navedeni periodu izvršio obračun neto i bruto plaća i prema obračunu i uplatu doprinosa na obračunate isplaćene neto plaće, koji su osnovica za obračun doprinosa i koja plata je navedena u godišnjim kartonima plaća, da ukoliko tužitelj smatra da je njegovo pravo povrijeđeno u pogledu visine plata i da takva plata nije u skladu sa ugovorom o radu i drugim propisima mogao je tražiti zaštitu svojih prava a što nije učinio, tako da je njegovo pravo da traži eventualnu razliku plate i uplatu doprinosa zastarilo, a u vezi s čim ističe prigovor zastare potraživanja u skladu sa članom 295 i 369. ZOO i člana 115. Zakona o radu FBiH (Sl. novine FBiH 26/16, 89/18, 23/20, 49/21, 103/21, 44/22 i 39/24). Tvrdi da tužiteljica nema pravo na uplatu doprinosa na iznose koji nisu isplaćeni kao plaća, da se tužiteljica saglasila sa odlukama i isplaćenim plaćama, da tužiteljica ne može po svojoj volji isplate toplog obroka tretirati kao platu jer je tuženi jasno naveo šta je plata a šta topli obrok, da tužiteljica nema pravni interes da podnosi tužbu te osporava i aktivnu legitimaciju, navodeći da samo usvajanje tužbenog zahtjeva neće dovesti do veće penzije jer se ne traži utvrđivanje drugačije plaće. Ističe i da je topli obrok isplaćivan u skladu sa

propisima koji su tad bili na snazi i da ne postoji ograničenje u maksimalnoj visini toplog obroka te predlaže da se tužbeni zahtjev odbije u cijelosti.

Kod ovih navoda ostaje i tokom postupka.

U toku dokaznog postupka izvedeni su dokazi uvidom i čitanjem: Rješenje FZ PIO/MIO od 28.05.2025., Odluka o isplati toplog obroka za mjesec mart od 23.04.2002. godine, uputstvo uz navedenu odluku, potvrda od 04.08.2023., presuda broj 32 0 K 017994 16 K2 na okolnost umanjjenja osnovice za uplatu doprinosa, te je provedeno vještačenje po vještaku ekonomske struke Aidi Jusufović i to po nalazu i mišljenju od 07.05.2026. godine.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svih dokaza pojedinačno kao i u vezi sa ostalim dokazima a u skladu sa članom 8 ZPP-a utvrđeno je sljedeće:

Među parničnim strankama nije bilo sporno da je tužiteljica bio radnik kod tuženog u utuženom periodu. Među parničnim strankama je sporno da li je tuženi na ime tužiteljice za period od 01.01.2001. godine do 28.02.2006. godine pravilno uplatio zakonom propisane doprinose za PIO obzirom na to da postoji različito shvatanje tužiteljice i tuženog o karakteru iznosa označenog kao „negativna korekcija“ odnosno radi li se o toplom obroku na koji nema obaveze uplate doprinosa ili dijelu plaće.

Na ove okolnosti provedeno je vještačenje po vještaku ekonomske struke Aidi Jusufović i to po nalazu i mišljenju vještaka od 07.05.2026. godine iz kojeg proizilazi u pogledu obračuna doprinosa PIO/MIO za period 01.01.2001. – 28.02.2006. da je tuženi vještaku dostavio samo Rješenje o prestanku ugovora o radu za Z. O. sa 28.02.2006. godine zbog ispunjenja uslova za sticanje prava na starosnu penziju a isti u spornom periodu nije radio na poslovima na kojima se staž osiguranja računa sa uvećanim trajanjem. Vještak se izjasnila da prema članu 11. Pravilnika o plaćama i drugim ličnim primanjima zaposlenika tuženog važećeg u spornom periodu, osnovna plaća je polazni osnov izražen u bodovima, vrijednost boda ovisi o rezultatima poslovanja, a visina vrijednosti boda donosi se mjesečno kroz odluke tuženog i služi kao polazni osnov za obračun osnovne plaće zaposlenika. U članu 14. istog Pravilnika utvrđeno je da se osnovna plaća za sva radna mjesta kreće u rasponima koeficijenata složenosti radnih mjesta. Dalje se izjasnila da je tuženi dostavio vještaku godišnje kartone plaća za Z. O. za sporni period 2001. - 2006. godine, da su u godišnjem kartonu plaća za period od 01.01.2001. godine do 01.01.2004. godine navedene samo ukupno obračunate plaće tužitelja nakon umanjjenja za negativnu korekciju, tako da u istima nema iskazane negativne korekcije, pa se ne može utvrditi koje su obračunate plaće prema ugovorima o radu, te koliko iznosi negativna korekcija po mjesecima i ukupno u navedenom dijelu spornog perioda, da u periodu 2004. – 2006. godine tuženi obračunava plaću u godišnjim kartonima prema ugovorenoj satnici, istu umanjuje za „negativnu korekciju“ i utvrđuje iznos plaće koji unosi u godišnje kartice i M4 obrasce, zatim iznos „negativne korekcije“ „vraća“ Z. O. prikazujući je kao novčanu naknadu za topli obrok. Dalje navodi da tuženi donosi Odluku o utvrđivanju vrijednosti bona za topli obrok za 2001. godinu dana 17.05.2001. godine u kojoj se utvrđuje vrijednost bona toplog obroka u 2001. godini za sve radnike u vrijednosti od 3,10 KM po izrađenoj nadnici a u obrazloženju uz odluku navodi da će koristiti mogućnost isplate toplog obroka u skladu sa Uredbom o naknadama i drugim materijalnim pravima rukovoditelja izvršnih organa vlasti u FBiH i službenika federalnih ministarstava i drugih tijela federalne uprave (Sl. novine FBiH broj 44/98 i 49/00), tj. 2 % od

prosječne plaće u FBiH prema posljednjem objavljenom podatku Zavoda za statistiku. Svi zaposlenici ostvaruju pravo na bon – obrok u toku rada u visini od 3,10 KM za svaku izrađenu nadnicu, a razlika između tog iznosa toplog obroka i prava do maksimalnog zakonom propisanog iznosa toplog obroka isplatit će se u skladu sa zakonskim mogućnostima kao dio plaće (prema važećim propisima isplaćeni topli obrok do neoporezivog maksimuma nije dio plaće i na isti se ne plaćaju dodatni porezi). Prilikom obračuna plaće utvrđuje se visina plaće za svakog zaposlenika kao i mogućnost isplate toplog obroka u novcu u skladu sa odlukom a izvršeni obračun plaće za mjesec u kome se koristi mogućnost isplate toplog obroka umanjuje se za izračunati topli obrok pa u periodu do marta 2006. godine tuženi svakog mjeseca donosi odluke o isplati toplog obroka na prethodno opisani način utvrđujući maksimalni neoporezivi iznos toplog obroka u svakom mjesecu po jednom danu (2 % prosječne plaće u FBiH prema posljednjem objavljenom podatku Zavoda za statistiku). Iz nalaza dalje proizlazi da je tuženi obračunao plaću Z. O. u spornom periodu u skladu sa ugovorenim satnicom, zatim istu umanjio po osnovu “negativne korekcije”, a koja je obračunata u visini maksimalnog neoporezivog toplog obroka za taj mjesec, pa na tako umanjenu plaću obračunao porez i doprinose a nakon umanjenja plaće i obračuna doprinosa tuženi “vraća” tužitelju iznos “negativne korekcije plaće” za taj mjesec kao naknadu za topli obrok na koju nije u obavezi plaćati dodatni porez te je tuženi postupao u skladu sa donesenim Odlukama u spornom periodu. Vještak se izjasnila i da ukoliko se dio plaće Z. O. u spornom periodu, koji je tuženi prikazao kao negativnu korekciju, tretira kao plaća Z. O. i na iste obračuna doprinos po tada važećoj stopi doprinosa za PIO/MIO (preračunata stopa na neto 35,294 %) slijedi da je ukupan iznos negativne korekcije za period 2004 do 28.02.2006. 3.982,49 KM a doprinosi PIO na ovaj iznos 1.405,58 KM.

Vještak je saslušana na ročištu za glavnu raspravu te se izjasnila da ostaje kod nalaza i mišljenja.

Tužitelj nije imao pitanja ni prigovora a tuženi je prigovarao iz svih razloga iz kojih je prigovarao i samom vještačenju.

Podvodeći utvrđeno činjenično stanje pod norme materijalnog prava, sud nalazi da je tužbeni zahtjev osnovan u iznosu koji potražuje, a za period kako je usvojeno u izreci.

Tužiteljica svoj interes za podnošenje tužbe temelji na odredbama Zakona o doprinosima Federacije BiH (“Službene novine Federacije BiH” broj: 35/98, 54/00, 16/01, 37/01, 1/02, 17/06, 14/08, 91/15 i 104/16), te je legitimisana i ima pravo tražiti da se pravilno obračunaju doprinosi na dio plaće koji je tuženi njenom pravnom predniku, od kojeg je naslijedila penziju, obustavio kao negativna korekcija a vratio kao topli obrok da bi izbjegao plaćanje doprinosa za PIO. Tužiteljica ima pravni interes za podnošenje tužbe u ovoj pravnoj stvari te je ovlaštena da u smislu odredbe člana 82. stav 5., a u vezi sa članom 100. ranije važećeg Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju F BiH, koji se ima primijeniti obzirom na utuženi period, traži uplatu doprinosa za PIO i na dio obračunate i isplaćene plaće iskazan kao negativna korekcija. Ovo sve kako bi bila u mogućnosti, da nakon što tuženi kod nadležnog Federalnog zavoda PIO/MIO, uplati pripadajuće doprinose za PIO u iznosu od 1.405,58 KM, na ovaj dio obračunate i isplaćene plaće, pokrene upravni postupak radi izmjene pravosnažnog rješenja kojim je ostvarila prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja po osnovu starosne penzije, na osnovu staža osiguranja za koji je bio

uplaćen doprinos za PIO, pa tako i za utuženi period za koji je sud odredio da se ima izvršiti uplata doprinosa, a u koji staž osiguranja nisu bili uračunati doprinosi za PIO u iznosu od 1.405,58 KM, koje je tuženi bio dužan uplatiti u ime prednika tužiteljice, kao svog zaposlenika, prije utvrđivanja penzijskog osnova, u smislu odredbe člana 43. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju. Pitanje povećanja penzije tužiteljica ima rješavati u upravnom postupku, kod nadležnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje, a preduslov za povećanje penzije je ispunjenje obaveze od strane tuženog u pogledu neuplaćenih doprinosa za PIO, koji su dosuđeni izrekom presude.

Tužiteljica je jasno obrazložila po osnovu čega potražuje uplatu doprinosa i na koje iznose, a svoje navode je dokazala i provedenim vještačenjem. Iz navoda iz tužbe i provedenih dokaza jasno proizilazi da se traži uplata doprinosa na iznose koji su iskazani kao korekcija negativna, za koje je umanjena plaća prednika tužiteljice, a kasnije navedeni iznos vraćen kao topli obrok i na koje nisu plaćeni doprinosi, pri čemu je tuženi smatrao da nema obavezu uplatiti doprinose na navedene iznose dok tužiteljica smatra suprotno i to s pravom. Tuženi, a kako je to provedenim vještačenjem i utvrđeno, u periodu 2001. – 2006. godine obračunava plaću u godišnjim kartonima prema ugovorenoj satnici, istu umanjuje za "negativnu korekciju" i utvrđuje iznos plaće koji unosi u godišnje kartice i M4 obrasce, zatim iznos "negativne korekcije" "vraća" predniku tužiteljice prikazujući je kao novčanu naknadu za topli obrok, čime izbjegava obavezu da uplate doprinosa PIO na taj iznos, vraćajući ga kao topli obrok, jer na iznos toplog obroka ne postoji obaveza plaćanja doprinosa ako se radi o, prema tada važećim propisima maksimalnom iznosu do 2% prosječne plaće u Federaciji po danu. Na taj način tuženi oštećuje prednika tužiteljice i tužiteljicu i umanjuje im prava, i iznos negativne korekcije predstavlja dio plaće.

Cijeneći istaknuti prigovor zastare potraživanja na ime doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje sud nalazi da je isti neosnovan. Odredbom člana 3 stav 2 Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju F BiH („Službene novine FBiH“, broj 2/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06, 4/09, 55/12) koji je važio u periodu za koji nisu uplaćivani doprinosi, propisano je da prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja ne mogu zastarjeti, dok je odredbom člana 101 stav 2 istog Zakona propisano da osiguranik odnosno lica iz člana 60. Zakona, imaju pravo tužbom pred nadležnim sudom pokrenuti postupak protiv poslodavca ukoliko poslodavac ne uplati doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje u skladu sa Zakonom. Tuženi je isplatio predniku tužiteljice sporne iznose iskazane kao negativna korekcija ali ih nije tretirao kao dio plaće nego kao topli obrok te se ne može govoriti ni o zastari u smislu toga da nisu obračunati i isplaćeni iznosi na koje je potrebno uplatiti doprinose pa da bi se govorilo o zastari u odnosu na ta potraživanja te eventualno vezano za doprinose kao akcesorna potraživanja i o zastari istih, a kako to pokušava predstaviti tuženi pozivanjem na odredbe Zakona o obligacionim odnosima (Službeni list SFRJ, broj 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i Službeni list RBiH, broj 2/92, 13/93, 13/94, i Službene novine F BiH, broj 29/03 i 42/11) Neosnovano je pozivanje na odredbe člana 295 pomenutog Zakona obzirom da obaveza uplate doprinosa nije ispunjena kao i pozivanje na odredbe člana 369 istog Zakona obzirom na prethodno izneseno obrazloženje kao i činjenicu da potraživanja doprinosa PIO ne mogu zastarjeti.

Tuženi se neosnovano poziva i na član 115. Zakona o radu F BiH upravo iz prethodno navedenih razloga, odnosno imajući u vidu da su iznosi negativne korekcije obračunati, obustavljeni od plaće a zatim vraćeni kao topli obrok te

činjenicu da potraživanja doprinosa ne zastarijevaju. I vještak je utvrdila da je tuženi odlukom iz 2001. godine utvrdio da će se izvršeni obračun plaće umanjiti za isplaćeni topli obrok pa shodno tome i iznosi negativne korekcije po visini predstavljaju iznose isplaćenog dijela naknade toplog obroka, iz čega je vidljivo da je na navedeni način tuženi nastojao osujetiti svoju obavezu uplate doprinosa na dio plaće pretvarajući je u negativnu korekciju i vraćajući predniku tužiteljice kao topli obrok.

Uporište za usvajanje tužbenog zahtjeva sud nalazi u odredbi člana 117a. ranije važećeg Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj: 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06 i 4/09), a u vezi s članom 11, stav 1. tačka a) Zakona o doprinosima Federacije BiH prema kojoj odredbi isplatilac plaće doprinose obračunava pri obračunu plaće i isti se isplaćuju na plaće, naknade plaća i druga lična primanja zaposlenika po osnovu redovnog rada i izvan redovnog rada, te se isti plaćaju pri isplati plaće i primanja. Tuženi je u skladu sa svojim odlukama, dio obračunate plaće prednika tužiteljice koju je prikazao kao negativnu korekciju, pri isplati pretvarao u neoporezivu naknadu toplog obroka do maksimalnog iznosa, te time umanjivao osnovicu za obračun doprinosa na plaću prednika tužiteljice, pa se dio plaće istog u spornom periodu koji je tuženi prikazao kao negativnu korekciju, vraćenu kasnije kao novčanu naknadu toplog obroka, ima tretirati kao plaća prednika tužiteljice i na taj dio plaće tuženi je dužan da uplati doprinose po tada važećoj stopi doprinosa za PIO/MIO a kako je to sud i usvojio u izreci presude, i koji iznos pripadajućih doprinosa je utvrđen provedenim vještačenjem.

Pri tome je sud našao da je tužbeni zahtjev osnovan za period kako je to utvrdio u izreci presude a odbio je zahtjev za period kao u stavu II izreke jer provedenim dokazima nije dokazao osnov ni visinu tužbenog zahtjeva za ovaj period.

Sud je u cjelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka kao jasan i potpun, dat od strane stručnog lica koje je u cjelosti odgovorilo zadatku a prigovori tuženog su paušalne prirode i nisu uticali na drugačiju odluku suda, obzirom da je vještak detaljno pojasnila način rada tuženog kod izbjegavanja obaveze plaćanja doprinosa na dio plaće –negativna korekcija.

Prilikom donošenja odluke sud je cijenio sve provedene dokaze ali iste nije detaljno obrazlagao imajući u vidu da su uzeti u obzir od strane vještaka prilikom izrade nalaza i mišljenja te imajući u vidu pravno relevantne činjenice koje su utvrđene u ovom postupku.

Sud je cijenio i ostale navode stranaka ali isti nisu mogli uticati na drugačiju odluku suda imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje i citirane zakonske odredbe.

Odluku o troškovima parničnog postupka, sud je donio na osnovu odredaba člana 386. i 396. ZPP-a te člana 15. Tarife o nagradama i naknadi za rad troškova advokata (Sl. novine F BiH 43/25).

Tužiteljica potražuje troškove postupka koji se odnose na sastav tužbe u iznosu od 520,00 KM, pristupa na pripremno ročište u iznosu od 520,00 KM, ročište za glavnu raspravu u iznosu od 520, 00 KM a koje je iznose potrebno uvećati za 17% PDV-a, kao i troškove vještačenja u iznosu od 250,00 KM odnosno ukupno 2.075,20 KM koji iznos je sud i dosudio tužiteljici, obzirom da je u cjelosti uspjela u sporu, a obzirom na prvobitno označenu vrijednost spora i potraživani iznos. Na uspjeh u sporu nije uticala činjenica da je za određeni period odbijena sa tužbenim zahtjevom, imajući u vidu visinu tužbenog zahtjeva sa kojom je tužiteljica uspjela.

Naime, kod donošenja odluke se ima u vidu da je u prvobitno podnesenoj tužbi tužiteljica tražila uplatu doprinosa za PIO u iznosu od 900,00 KM, kao glavni zahtjev, koji je preinačila na iznos od 1.405,58 KM, sa kojim je uspjela u cijelosti, dok nisu nastali posebni troškovi postupka vezano za period za koji je tužbeni zahtjev odbijen, pa se ne radi ni o kakvom djelimičnom uspjehu tuženog i nema mjesta usvajanju njegovog zahtjeva za naknadu troškova. (u tom smislu odluka Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 Rs 460130 24 Rsž od 13.02.2025. godine). Tuženi je potraživao troškove postupka koji se odnose na sastava odgovora na tužbu u iznosu od 520,00 KM, zastupanje na pripremnom ročištu u iznosu od 520,00 KM, zastupanje na ročištu za glavnu raspravu u iznosu od 520,00 KM, te sudsku taksu na odgovor na tužbu po odluci suda, ali kako je tuženi u cijelosti izgubio spor, odbijen je i njegov zahtjev za naknadu troškova postupka.

SUDIJA
ŠejlaČatić

POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana, Kantonalnom sudu u Tuzli, a putem ovog suda. Rok za žalbu počinje teći prvog narednog dana nakon donošenja presude. Žalba se podnosi u četiri primjerka.